

Jeg indfinder mig da paa ganske beskeden Vis for at tale om forskellige Ting og faa forskellige Oplysninger, og vi kommer snart til at tale om Jægerspris, og almindelige Ting, som laa soleklart belyste. Men saa siger Højesteretsadvokaten ganske brøstigt og haardt: Vogt Deres Mund, jeg kalder Vidner til! Husk paa, hvor De staa! Jeg duperedes ikke det mindste af dette og svarede: Ja, kald kun Vidner til, saa meget De vil, for jeg ønsker ikke at sige andet, end hvad jeg vil staa ved baade her og andetsteds. Det siger sig selv, at jeg ikke ønskede flere Forhandlinger om den Sag, da jeg betragtede en saadan Fremfærd mod en Mand, der kommer ganske jævnt og ligetil og efter Indbydelse, for i den Grad taktløs, at jeg ikke vilde nedværdige mig til at præstere noget lignende.

Jeg tror altsaa ikke, man skal vente sig noget af at udsende en Kommission. Jeg ved overhovedet slet ikke, hvad den skulde naa. Det er jo helt andre Forhold og helt andre Omraader, der skal undersøges. Jeg er derimod ikke enig med den højtærede Justitsminister i, at han ikke kan nedsætte en Kommission. Det er for øvrigt ikke mig alene, der har den Opfattelse. Jeg er jo ikke Jurist, men jeg ved, at der er Jurister endog med fine Navne, der mener, at det meget vel kan lade sig gøre. Jeg skal nævne et Navn, som er godt kendt i dette Ting: N. I. Larsen, forhenværende Folketingsmand. Han, der var Redaktionschef for „Morgenbladet“ i de Dage, da Kampen stod dernede, havde den bestemte Opfattelse, at det meget vel lod sig gøre. Jeg tror ingen i denne Sal, heller ikke den nuværende Justitsminister, vil prøve paa at frakende N. I. Larsen juridisk Kompetence til at udtale sig i saa Henseende. Jeg kunde henvise til andre fremragende Jurister, men jeg skal ikke opholde mig derved. Jeg kan udmærket godt forstaa, at den højtærede Minister sætter ringe Pris paa at faa nedsat en Kommission. Det siger sig selv, og jeg kan ogsaa i nogen Grad billige den Tanke, at Justitsministeren tror, han er i Stand til at skaffe de fornødne Oplysninger ad anden Vej. Vi maa nemlig huske paa, at den højtærede Justitsminister staaar som den, der har den øverste Kontrolmyndighed, er Offentlighedens Repræsentant paa dette Sted, og at hans Departementschef er Revisor for Stiftelsen. Jeg vil tilføje, at jeg er ved at faa den Opfattelse, at Maalet kan naas paa en anden Maade, som maaske

kan være fuldt saa betryggende som at nedsætte en Kommission. Kommissioner arbejder jo undertiden langsomt, der kan gaa lang Tid, før en Kommission faar skaffet alle ønskelige Oplysninger til Veje. Jeg lægger nemlig overordentlig Vægt paa, at den højtærede Justitsminister har sagt: Jeg er i Stand til at skaffe alle Oplysninger til Veje, som dette Ting maatte ønske, og vil Bestyrelsen ikke sende de Oplysninger, man begærer, kan jeg som Justitsminister, som kontrollerende Opdragelsesanstalten sende dem til Rigsdagen. Jeg tror, Sagen paa denne Maade kan bringes i Orden og de dunkle Gaader ved denne rige Stiftelse blive løst lettere, end en Kommission kan gøre det. Derfor vil jeg takke Justitsministeren for denne Udtalelse og sige: Bordet fanger. Den Maade, hvorpaa Oplysningerne hurtigst, sikrest og bedst skaffes til Veje, er, tror jeg, at Finansudvalget tager Sagen i sin Haand og begærer de fornødne Oplysninger. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) gjorde mig opmærksom paa — jeg havde selv overset det —, at der godt kan komme noget ud af Sagen i Aar, idet den udmærket kan gøres til Genstand for Behandling i Bilagene til Tillægsbevillingsloven. Det vilde jeg meget ønske; thi saa staaar vi ikke paa bar Bund, naar Finanslovbehandlingen begynder. Naar vi har faaet hele Sagen ind under Rigsdagens Kontrol, tror jeg, man er inde paa en Bane, der skal føre til et godt Resultat. Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) og andre, der ønsker det, kan saa sige, at Stiftelsen er privat og ikke kommer Offentligheden ved; de kan stampe, saa det sprøjter op, det nytter ikke en Døjt. Hvis en saadan Fremgangsmaade bliver anvendt, er Maalet for min Forespørgsel naaet. Men naar det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) optræder som Forsvarer, maa han ogsaa forberede sig paa, at han faar Svar paa Tiltale. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at vel staaar han som Suppleant, og vel har han maaske interesseret sig for denne Stiftelse i mange Aar og maaske paa anden Vis end jeg, men det, som jeg for mit Vedkommende har gjort, er at søge til Bunds — saa vidt det var muligt — i hvert eneste af de Angreb og Forsvar, der har været fremme, fordi jeg kom til at interessere mig for denne Sag. Og saa sagde jeg til mig selv: Her skal du ikke søge Oplysninger hos den enkelte, her er ingen anden Vej at gaa, end at du maa opsøge, hvad opsøges kan for at komme til Klarhed, og det har jeg gjort.